

Stenen tellen

Duoloog

door

C. HEIJDEL & A. FICKWEILER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **STENEN TELLEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **C. HEIJDEL & A. FICKWEILER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1999 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Bram

Laura

DECOR:

Een zwart decor met links een bed, en een stoel waar kleren overheen liggen. Rechts een fauteuil, een tafeltje en een muziekinstallatie. Op de tafel staat een glas gevuld met zwarte en witte steentjes en een leeg whiskyglas. Onder de tafel staat een aardewerk kruik. Als het doek opengaat zit Bram in de stoel naar de muziek te luisteren en ligt Laura in het donker in bed.

Opgedragen aan Esther en Marianne.

Het doek gaat open.

BRAM: *(zet de muziek uit, pakt de kruik en zet die voor zich op de tafel. Haalt uit zijn zak een wit en een zwart steentje. Pakt er een in elke hand en houdt ze voor zich als een weegschaal)* Vroeger dacht ik altijd dat kiezen makkelijk was. Je had zwart of wit. En iets daartussenin vond ik gelul. *(houdt een zwarte en een witte steen omhoog)* Er is een stam in Indonesië die iedere dag dat ze bewust leven een wit of een zwart steentje in een grote pot doen. Na het overlijden draaien de kinderen de pot om. En aan de hand van de verdeling tussen zwart en wit bepalen de kinderen of degene die overleden is een goed leven heeft gehad. Sinds ik daar van hoorde, probeer ik iedere dag voordat ik ga slapen een steentje te kiezen... Er zijn dagen dat ik de keus zou willen hebben uit een palet met meer kleuren. Rood als de ondergaande zon, als ik verliefd ben. Of een keihard blauw voor boosheid. Door elke dag die keuze te maken tussen zwart en wit, heb ik een voorkeur ontwikkeld voor grijs... Het is namelijk frustrerend om te ervaren, dat als je terugkijkt het lijkt alsof geen enkele keuze goed was. Het is hetzelfde als aan een ander een droom navertellen. Door de tijd die tussen het beleven van de droom en het vertellen zit, veranderen nachtmerries in fonteinen van zonlicht. En een zoete romantische wandeling aan een zonovergoten strand in een paranoïde achtervolging. *(gooit een van de steentjes in de pot. Op datzelfde moment schrikt Laura wakker)*

LAURA: *(trekt het licht aan)* Shit, is me dat dromen. Ik droomde dat mijn vader dood ging. En dat ik ernaast zat... Maar ik ben hier alleen... altijd al geweest. Tenminste, samen met mijn moeder... maar toch voel ik mij alleen. Mijn vader, waar ik net van droomde, die ken ik niet. Ik denk dat ik hem wel gekend heb... lang geleden.

BRAM: Zo heb ik een zwarte kruik vol herinneringen aan een huwelijk... Door de tijd heen zijn al die herinneringen grijs geworden...

LAURA: Ik was vier, toen heeft hij mij en mijn moeder laten zitten. Dat begrijp ik nog steeds niet.

BRAM: Er zit een wit steentje in die kruik... Laura!

LAURA: Wie laat er nou een kind van vier achter!?

BRAM: Laura? Een kind dat ik een keer op een zachte zondagmiddag heb verwekt...

LAURA: Eigenlijk ken ik hem wel, uit de verhalen van mijn moeder.

BRAM: Verwekt? Wat een rotwoord is dat eigenlijk. Alsof ik er niets bij voelde! Dat deed ik wel. Ik wist alleen niet wat ik voelde.

LAURA: De schoft heeft ons allebei gebruikt.

BRAM: *(pakt het glas, loopt naar de kast en vult het met whisky, drinkt er af en toe van)* Het was allemaal zo nieuw. Ze zei: "Ik wil een kind."

En ik dacht: "een kind?" ...Wij waren kinderen. Ik wist toen niet wat liefde was. Ik was getrouwd om, ja waarom eigenlijk...? Omdat het zo hoorde... Omdat ze anders was dan alle meisjes die ik kende.

LAURA: Drinken, stappen, blowen en vreemdgaan, daar hield hij van. Maar niet van ons.

BRAM: Anders, ja, als een warm bed in een koude kamer, zonder ramen. Ze bood me een uitweg uit een leven met normen en waarden die niet de mijne waren. En die van haar waren anders, beter, dacht ik. In dat warme bed verschool ik mij. Voor de buitenwereld. Ze was zo zacht, ze deed alles voor mij. Alleen voor mij.

LAURA: Mijn moeder is er nooit overheen gekomen. Ze is nog steeds alleen. En dat is zijn schuld.

BRAM: Ik hoefde niets te doen... dacht ik. Ik deed ook niets. Ze verwende mij tot op het bot. En vroeg niets terug.

LAURA: Hun huwelijk heeft zeven jaar geduurd.

BRAM: Nou ja, niets? Ze wilde mijn ziel, mijn hart, mijn leven!

LAURA: De eerste drie jaar waren goede jaren.

BRAM: Dat was voor haar niets. Want zij gaf zichzelf zomaar weg. Aan mij...

LAURA: De vier jaar met mij erbij zijn voor mijn moeder een hel geweest.

BRAM: Haar omarming werd een knellende band die mij de adem ontnam. Het bed was broeierig, te warm. De buitenwereld riep.

LAURA: Als ik er niet geweest was, zouden ze zeker eerder uit elkaar gegaan zijn.

BRAM: Toen Laura geboren werd, wist ik ineens wat liefde was. Het was alsof ik een kleur zag die ik daarvoor nooit had gezien. Ik ontmoette God voor de allereerste keer.

LAURA: Hij heeft nooit van mij gehouden.

BRAM: Dat gevoel is er nog steeds. Het overvalt me op de meest ongemakkelijke momenten. De witte jas van de tandarts, die ik door mijn oogharen zie als ik daar machteloos in zijn stoel lig... Een schoongeboende ziekenhuisvloer.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto